

ลูกคือหนึ่งในดวงใจ

ดิฉันเป็นนักกายภาพบำบัด ทำงาน รพ.ค่ายสุรนารี มาเกือบ 6 ปีเต็ม ได้เจอผู้ป่วยที่มา
กายภาพบำบัดมากมาย สารพัดโรค เจอทั้งคนที่ยอมรับกับอาการป่วยของตนเองได้ บางคนก็
รับไม่ได้ ทำกายภาพบำบัดไปด้วยร้องไห้ไปด้วย ซึมเศร้า สิ้นหวังกับชีวิต บางคนมีตำแหน่ง
หน้าที่ใหญ่โต ครั้นป่วยเป็นอัมพฤกษ์ อัมพาต เดินไม่ได้ ไม่อยากทำอะไรเลย แม้แต่ขยับ
ร่างกาย แต่มีผู้ป่วยอยู่คนหนึ่ง ที่ดิฉันประทับใจมาก เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อายุเพียง 6 ขวบ
เป็นเด็กพัฒนาการช้าหรือเด็ก CP (Cerebral Palsy) หรือสมองพิการมีชื่อเล่นว่า “น้อง”
น้องเป็นเด็กรูปร่างสมบูรณ์ออกจะอวบ ๆ นิดหน่อย พุงกาง เดินได้แต่พัฒนาการช้า เดินไป
ได้สัก 5 เมตร ก็ล้ม แต่น้องจะมีความพยายามอย่างมากที่จะลุกขึ้นมายืนหรือเดิน ดิฉันได้
นั่งพูดคุยกับแม่ของน้อง ถึงสาเหตุของอาการป่วยของลูก และได้รับคำบอกเล่าว่า น้อง
คลอดก่อนกำหนด 8 เดือน น้ำเดินก่อนทำให้น้องขาดออกซิเจนขณะคลอด ตอนแรก
แม่ของน้องไม่ทราบว่า ลูกมีปัญหาการเจริญเติบโต แต่พอสักประมาณ 3-4 เดือน ก็สังเกตเห็นว่า
ลูกทำอะไรไม่ยอมชันคอสักที จึงพาน้องมาพบแพทย์ แพทย์บอกว่าลูกเป็นเด็ก CP หรือสมอง
พิการ แม่น้องก็เสียใจอย่างมากแต่ไม่เคยคิดสิ้นหวังในการรักษาลูกให้เป็นปกติ แม่น้อง
พยายามพาน้องไปรักษาทุกที่ เพื่อที่จะให้ลูกกลับมาเป็นปกติ จนลูกอายุได้สัก 2-3 ขวบ น้อง
เริ่มเดินได้แต่ก็หกล้มบ่อย ดิฉันเคยถามแม่น้องว่าคาดหวังกับลูกคนนี้แค่ไหน แม่ตอบว่า
อยากให้ลูกได้เรียนหนังสือเหมือนเด็กอื่นๆทั่วไป ถึงแม้จะช้ากว่าเด็กอื่นๆก็ตาม น้องมาทำ
กายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลค่ายสุรนารีอยู่ประมาณ 2-3 เดือน ร่วมกับไปที่ โรงเรียนศึกษา
พิเศษเขต 11 เพื่อดูแลเรื่องพัฒนาการ นักกายภาพบำบัดทุกคนก็พยายามดูแลน้องเต็มที่ เพื่อให้
สามารถเดินช่วยเหลือตัวเองได้ แต่การกระตุ้นพัฒนาการเด็กต้องอาศัยเวลาอย่างมากหรือ
อาจจะพูดว่า แม่น้องต้องใช้เวลาตลอดชีวิตเพื่อลูก แม่น้องก็ตอบว่าไม่เคยท้อแท้สิ้นหวังที่จะ
รักษาและดูแลลูกคนนี้เลย ไม่เคยคิดจะเก็บลูกไว้ในบ้านหรือรู้สึกอายเวลาที่พาลูกไปยัง
สถานที่ต่างๆหวังอย่างเดียวคือ ให้ลูกได้เรียนหนังสือและช่วยเหลือตนเองได้ในยามที่ไม่มี
แม่คนนี้อยู่แล้ว

ดิฉันในฐานะที่เป็นแม่ของลูกเหมือนกันได้ฟังแล้ว รู้สึกตื้นตันใจอย่างบอกไม่ถูก ได้
แต่ภาวนาขอให้ “น้อง” ประสบความสำเร็จอย่างที่แม่เค้าวางไว้ น้องทำกายภาพบำบัดไป
จนกระทั่งครบคอร์สก็หยุดไป แล้ววันหนึ่งดิฉันก็เห็นแม่ลูกคู่หนึ่งเดินมาด้วยกันพร้อมกับ
รอยยิ้มที่สดชื่น น้องกับแม่นั่นเอง พวกเราได้ซักถามสารทุกข์สุกดิบของทั้งสองคน ก็ทราบ

ว่า น้องได้เข้าโรงเรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน คุณครูสัญญาว่าจะดูแลน้องให้เป็นอย่างดี เราก็รู้สึกดีใจไปด้วยที่น้องจะมีเพื่อน มีสังคมที่โรงเรียนเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ต่อไปก็จะไม่เจอน้องที่เป็นผู้ป่วยที่แผนกกายภาพบำบัดอีกแล้ว แต่จะเจอน้องที่เป็นนักเรียนตัวเล็กๆ วิ่งเล่นกับเพื่อนๆ อย่างสนุกสนานที่โรงเรียนแทน

นางราตรี วิเศษคร้ว
แผนกเวชศาสตร์ฟื้นฟู